

Τὰ ἀρχαῖα ὕλικώτατα ἐκεῖνα σύμβολα, εἶναι ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι προσέλαβον χαρακτῆρα ἀγαπητῆς ἐξιδανικεύσεως, ἥδη ἐνωρίς, ἐν τοῖς ὀργίοις καὶ τελεταῖς τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Σεράπιδος, περὶ ὧν συνήθως τόσον κακὴν ἀποκλειστικῶς ἰδέαν ἔχομεν ἐσχηματισμένην· προσιδιάζοντα δὲ πλέον ἐπακριβῶς εἰς τὴν ἠθικὴν ἀναγέννησιν, εἴτε ἐν τούτῳ εἴτε ἐν ἐτέρῳ κόσμῳ, παρέλαβεν ἐν ταιούτῃ ἀναπτύξει ὁ χριστιανισμός· ἄλλως τε παρουσίαν τὸ διπλοῦν πλεονέκτημα διὰ τὴν νέαν θρησκείαν καὶ νὰ τὴν καθιστῇ σεβαστὴν καὶ ὁπωσδήποτε ἀποδεκτὴν παρὰ τῷ παλαιῷ ἀνθρώπῳ, καὶ νὰ υπομιμνήσκει συγχρόνως τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς· ἰδέαι αἵτινες ὑπελάνθανον ἥδη ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Σεράπιδος καὶ τοῦ Βάκχου.

Φαίνεται δ' ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἐπὶ μακρὸν εἶχοντο στερεῶς καὶ ἀπαραιμόρφως τοῦ παλαιοῦ συμβόλου, διότι ὁ καθ'αυτὸ σταυρός, ὁ λατινικὸς λεγόμενος σταυρός ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ, μῶλις περὶ τὰ τέλη τοῦ IV αἰῶνος ἐμφανίζεται ἐν ταῖς ρωμαϊκαῖς κατακόμβαις· πολὺ δὲ βραδύτερον ἐφάνη ὁ οὕτως καλούμενος σταυρός τοῦ ἀγ. Ἀνδρέου ὁ ἔχων τὸ σχῆμα Χ. Καὶ ὅταν δὲ ἀκόμη ὁ σταυρός ἀπέβη τὸ ἐπίσημον καὶ κανονικὸν σύμβολον τῆς Ἐκκλησίας, διετήρησεν ἀπαρεγγλίστως τὴν μυστικὴν ἐκδοχὴν τῶν ἀρχαίων ἐνσήμων· ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν Πατέρων καὶ τοῖς λειτουργικοῖς βιβλίοις ὁ σταυρός καλεῖται τό: Ξύλον τῆς ζωῆς (lignum vitae): Σταυρός ἡ ἡμετέρα ζωὴ (Crux vita nostra). Εἶναι λοιπὸν καὶ ὁ χριστιανικὸς σταυρός, ὑπὸ τινι τοῦλάχιστον ἔποψιν, ἡ ἐπερχομένη ζωὴ τοῦ Σωζομένου. Ὁ θάνατος τοῦ κυρίου διὰ τοὺς πιστεύοντας ἦν ἡ ἀφετηρία τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ἡ πηγὴ νέας πνευματικῆς καὶ μακαρίας ζωῆς. (Ἐξ ἀναγνώσεως).

I. Ν. ΓΡΥΠΙΑΡΗΣ

ΚΑΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ.

³Ἦτο γάμος συμφέροντος.

⁴Εκεῖνος ἦτο εἰς ὥριμον ἡλικίαν, ὑπὸνδρευσε καὶ τὴν τελευταίαν ἀδελφὴν του, ὥστε ἡλαφρώθη ἀρκετὰ τὸ θυλάκιόν του καὶ ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνανεώσῃ ὅσα ἐπῆραν οἱ τρεῖς γαμβροὶ του καὶ νὰ φέρῃ οἰκοδόσποιαν εἰς τὸν οἶκόν του.

Εἷς ἐκ τῶν γνωστῶν του, γέρον σεβάσμιος, ὁ ὁποῖος εἰς χρόνια περασμένα ἐπηγγέλετο τὸν προξενήτην, κληρονομήσας τὸ ἐπάγγελμα ἐκ τῆς μητρὸς του, περιωνύμου προξενητρίας, ἀνέλαβε νὰ τοῦ εὖρῃ βαλάντιον καὶ οἰκοδόσποιαν. Ὁ σεβάσμιος γέρον, ἦτο τῶρα ἀπλούςτατα ἐρασιτέχνης, διότι αἱ ἐποχαὶ ἡλλαζαν καὶ δὲν ἔχουν πλέον ἀνάγκην μεσιτῶν τὰ συνοικεσία.

⁵Εκεῖνη ἦτο κόρη καλῆς οἰκογενείας, ὀρφανὴ πατρός, μὲ καλὴν ἀνατροφὴν καὶ συνειθισμένη νὰ περνᾷ ἓνα μῆνα τοῦ θέρους εἰς Κέρκυραν, πατρὶδα τῆς μητρὸς τῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ φυσικὴν φιλοπατρίαν, ἂν καὶ πρὸ τριακονταετίας κάτοικος τῆς πόλεώς μας, ἐπεμψεν ὅμως, μὲ ὅλην τὴν πικρίαν τοῦ χωρισμοῦ, τὰ κοράσιά τῆς νὰ ἐκπαιδευθῶσιν εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ Ἀρσάκειον.

⁶Ἡ Ἐλίξα ἦτο πολὺ χαρίεσσα· ἐλάτρευε τὴν μουσικὴν καὶ ἐπόθει τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς Κερκύρας, ἂν καὶ ἔζη εἰς μίαν ἐκ τῶν ὀραιοτέρων πόλεων τῆς οἰκουμένης.

Κακαὶ γλῶσσαι, ἔλεγον ὅτι ὁ λογισμός της ἐφέρετο πρὸς ἓνα ζωγράφον Κερκυραῖον καὶ τὰς θαυμασίας τοπογραφίας τῆς Κερκύρας, προϋτίμα νὰ τὰς βλέπῃ ἐπὶ τῶν πινάκων τοῦ καλλιτέχνου.

Ὀλίγαι συγγενεῖς τοῦ Γεωργίου, ἐν αἷς καὶ ἡ μεγαλύτερα ἀδελφὴ του, ἐπανελάθον ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως τοὺς ψιθύρους τῶν κακῶν γλῶσσῶν, μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα νὰ ματαιώσωσι τὸ συνοικέσιον. Ἡ ἀδελφὴ ἴσως ἐφοβεῖτο μήπως χηρεύσῃ καὶ ὕπανδρος ὧν ὁ Γεώργιος, δὲν δυνήθη νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς αὐτήν.

Ὁ Γεώργιος διὰ τοὺς δύο λόγους τοὺς ὁποίους ἀνέπτυξα καὶ οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀποχρῶντες, ἔκλεισε τὰ ὄψα του καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ἐλίαν.

— « Ἡ φαντασμένη, ἡ σχολαστική, ποῦ τραγουδεῖ σὰν πριμαντόνα, ποῦ ὅλο ταξείδιον ὀνειρεύεται... νὰ ἰδῇ τί θὰ τὸν κάμῃ. Τέτοιαις γυναῖκες σβύννουν τὸν ἄνδρα· μὰ τί μὲ μέλλει; ὡς τὴν πάρῃ νὰ καταλάβῃ τί θησαυροὺς εἶχε μέσα στὸ σπῆτι του· ἡ ἀδελφαῖς εἶναι ἄλλο πράγμα », εἶπεν ἡ ἀδελφὴ του ἡ μεγαλύτερα, πρὸς τὰς δύο ὁμοφρονούσας θείας της.

Ἀπὸ τῶρα μᾶς κάμει τὸ βαρὺ, αὐριο θὰ μᾶς κλείσῃ καὶ τὴν πόρτα της, εἶπεν ἡ μία ἐκ τῶν θείων, πρὸ πολλοῦ χηρεύσασα.

— « Ὁ ἄμυαλος, ὁ κουτὸς ὁ Γεωργάκης! μπορούσε ἂν ἔκανε ὑπομονὴ καὶ δὲν ξεμουαλιζούνταν μ'αὐτήν, νὰ πάρῃ διπλάσια ἀπὸ ὅσα πῆρε », εἶπεν ἡ ἄλλη θεία, γεροντοκόρη ἐξακουστή διὰ τὴν κακὴν γλῶσσάν της.

— Δὲν ξέρετε δᾶ... χᾶ! χᾶ! χᾶ! εἶπεν ἡ γεροντοκόρη, ἀφοῦ ἐπέρασε μὲ δυσκολίαν κλωστήν εἰς τὴν βελόνην της.

— Τί τρέχει;

— Τὸν κατέπεισε τὸν ἄμυαλο τὸν Γεωργάκη, νὰ πάγῃ στὴν Κέρκυρα.

— Στὴν Κέρκυρα!! ὅμως της ἀδελφαῖς του οὔτε ἴσως Σιλυβριᾶς τὸ παναγύρι δὲν της πῆγε ποτέ... αἱ... ἔχει ὁ καιρὸς γυρίσματα.

— Ἐτση εἶναι οἱ μποῦφοι, ἀντὶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ μὴν τὴν δώσῃ θάρρος, γέννηκε σκλάβος της.

— Καὶ ξέρετε τί ἄκουσα;

— Τί ἄκουσες;

Ἡ γραία κόρη εἶχε πολλὴν πλαστικὴν φαντασίαν καὶ εἰς ἕκαστον ἀποκύημα τῆς φαντασίας της, συνείθιζε μετριοφρόνως νὰ προλέγῃ ἢ νὰ ἐπιλέγῃ ὅτι ἄκουσε νὰ τὸ λέγῃ ὁ κόσμος.

— Αὐτὸ τὸ ταξίδι γιὰ τὴν Κέρκυραν θὰ γένη μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ παρηγορηθῇ ὁ δικὸς της, ὁ ζωγράφος, ποῦ ἀρρώστησε ἀπ' τὸν καῦμό του.

— Πά... τὴν ἀδιάντροπη... Θᾶρτῃ ἡ ὦρα ὅλα νὰ τῆς τ' ἀραδιάσω.

* *

Αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια, ὑπεδέχθησαν τὸν γάμον τῆς Ἐλίας καὶ τοῦ Γεωργίου.

Τὸ νέον ζεῦγος ἐταξείδευσε καὶ ἡ Ἐλίαν ὠδήγησε τὸν σύζυγόν της εἰς ὅλας τὰς μαγευτικὰς τοποθεσίας τῆς νήσου, τὴν ὁποίαν τόσῳ ἠγάπα, καὶ κλίνουσα τὴν χρυσὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἔλεγεν, ἐνῶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ της, ἐπλημμύρουν ἀπὸ δάκρυα εὐτυχίας.

— Καμμιὰ φορὰ, ὅταν μαθήτρια ἠρχόμην μὲ τὸ βιβλίον στὸ χέρι σ' αὐτὸ τὸ περιγιάλι· ξέυρεις τί ἐσκεπτόμην;

— Τί ἐσκεπτεσο;

— Ὅτι αὐτὴν ὅλην τὴν φυσικὴν καλλονὴν, τὴν ὁποῖαν καὶ αὐτοκρατορικὴ ἀκόμη κεφαλὴ ἐξέλεξεν, ὡς παυσίλυτον ἀναχωρητήριον, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν θαυμάζω μόνη, ἀλλὰ στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα ἀγαπητοῦ συντρόφου. Τὰς παιδικὰς σκέψεις μου, καμμὶ καλὴ νεράιδα μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί τῆς ἐπραγματοποίησε. Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι Γεωργάκη.

— Καὶ ἐγὼ ποῦ ἔτρεμα . . . ποῦ ἐνόμιζα τὸν γάμον τάφον τῆς ἐλευθερίας μου καὶ — τὸ ὁμολογῶ μὲ ταπεινώσιν, — ἀπεφάσισα νὰ νυμφευθῶ μόνον διὰ λόγους συμφέροντος, ποῖαν ἀνέλπιστον εὐτυχίαν εὔρον, Ἐλίζα, πλησίον σου! Δὲν εἶσαι ἄνθρωπος, εἶσαι ἄγγελος . . .

— Εἶμαι ἀπλούστατα γυναῖκα. Εἶμαι ἡ γυναικοῦλά σου.

* *

Παρήλθον τρία ἔτη. Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν οἰκίαν τῶν θείων τοῦ Γεωργίου· εἶναι παρούσα καὶ ἡ μεγαλειότερη ἀδελφὴ του, ἡ ὁποία μῶλους τοὺς φόβους τῆς, δὲν ἐχέφρυσεν ἀκόμη.

— Μαύρη ἡ ὥρα νὰ ἦτανε ποῦ τὸν ἔπαιρνε τὸν Γεωργάκη. Τὸ κατέστρεψε τὸ παιδί.

— Δὲν τὸν λυποῦμαι καθόλου· ἄς χτυπᾷ τὸ κεφάλι του, γιατί ἐκεῖνος τὰ ἔφταιζε.

— Καὶ ξέρετε τί λέγει ὁ κόσμος; εἶπεν ἡ γεροντοκόρη, ὁ ὁποία κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριετίας ὁδόντας ἔχασε μόνον, ἀλλ' ἡ κακία τῆς γλώσσης δὲν ὀλιγώστευσεν.

— Τί λέγει ὁ κόσμος;

— Πῶς τώρα ποῦ ὁ Γεωργάκης ἔπτωχευσε, σκοπεύει αὐτὴ ἡ νερόβραστη νὰ τὸν ἀφήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ νὰ πάγῃ στὴν Κέρκυρα ποῦ τὴν περιμένει ὁ ζ . . .

— Ὁ ζωγράφος τῆς;

— Ναί . . . ποῦ τὸ κατὰλαβες; ἄκουσες καὶ σὺ νὰ τὸ λέγῃ ὁ κόσμος;

— Ναὶ τᾶκουσα· ἐγὼ θὰ πάγω νὰ τὴν ἀραδιάσω καὶ νὰ τὴν πῶ ὅτι ἐμάθαμε τὰ σχέδια τῆς· νὰ μὴ θαρρῇ ἡ νερόβραστη πῶς κοιμούμαστε.

— Θάρτω κ' ἐγώ. Καθόλου δὲν χολόσκασε γιὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἐνῶν πραγματευτὴ ρώτησα, ποῦ περνᾷ ἀπ' τὸ σπῆτί τῆς καὶ μοῦ λέγει, ποῦ ὅλο πιάνο παίζει καὶ ὅλο τραγουδεῖ. Τί τὴν μέλλει; ὁ ζωγράφος νὰ ᾔνε καλὰ.

— Ἡ ὀγουρσοῦζα, ἡ νερόβραστη!!!

— Ἐλα, θεία, ἐγὼ εἶμαι ντυμένη, βάλε καὶ σὺ τὸ καπέλο σου, νὰ πᾶμε.

— Στάσου νὰ βάλω λίγη πούδρα καὶ νὰ κάμω τὰ μαλλιά μου σγουρά, εἶπεν ἡ γραῖα κόρη, ἐπιπάσσομαι μὲ ἄφθονον ὀρυζόκονιν, τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπόν τῆς.

* *

Ἡ Ἐλίζα μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ συζύγου τῆς, ἀφῆκε τὸ Πέρα καὶ κατέφυγεν εἰς μικρὸν οἰκίσκον, περικυκλούμενον ἀπὸ μικρὸν κῆπον, εἰς τὸ Μέγα-Ρεῦμα, χωρίον τοῦ Βοσπόρου.

Τὰ δωμάτια τοῦ οἴκου τῆς, ἀπῆστραπτον ἐκ τῆς καθαρύτητας καὶ ἡ ἀβροδίαιτος κόρη, παρειαυάζε μόνη τὸ φαγητὸν καὶ περιεπαιεῖτο τὴν μικρὰν κόρην τῆς.

Ὅταν τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεφεν ὁ Γεώργιος, ἔβλεπε τὰ πάντα καθαρὰ, γελαστὰ προσώπα· καὶ ἀπέναντί του καὶ τὰ χεῖλη τῆς συζύγου του, πάντοτε παρήγορα.

— Ἔτσι λοιπὸν καταβάλλεσθε σεῖς οἱ κύριοι ἄνδρες, μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα; Τί ἐντροπὴ, καὶ τί ἀμαρτία! σοῦ μένει τόση μεγάλῃ εὐτυχία, πρὸς τὴν ὁποῖαν θεληματικῶς κλείεις τὰ μάτια σου, ὥστε εὐρίσκω ἄδικον τὴν λύπην σου. Ἡ κόρη μας ὑγιὴς καὶ ροδοκόκκινη, δὲν εἶναι εὐτυχία μεγάλη;

— Ναὶ εἶναι . . . ἔλεγεν ἐκεῖνος ἀσπαζόμενος τὰ μετὰξίνα μαλλιάκα τῆς κόρης του.

— Καὶ ἡ ἰδική μου ἀπειρος ἀγάπη;

— Ἐστὶ εἶσαι ἄγγελος.

— Εἶμαι ἀπλούστατα γυναῖκα.

— Μὰ ἐσένα λυποῦμαι· ποῦ εἶσαι τώρα καταδικασμένη, νὰ ζῇς τόσῳ ταπεινῇ ζωῇ...

— Παραπονοῦμαι; λοιπόν; ἐγὼ εἶμαι εὐχарιστημένη καὶ δὲν σοῦ δίδω τὸ δικαίωμα νὰ μὲ οἰκτείρης. Ἡ νὰ μὴ νόμισες πῶς γίνεσαι εὐμορφος μ' αὐτὸ τὸ τραγικὸ πρόσωπο... Σὺν καλοῖς κυβερνῆται, τώρα πρέπει νὰ δεῖξουμε ἀταραξίαν, ποῦ μᾶς ἤρε ἡ τρικυμία. Τώρα ἂς σὲ φιλήσω· πρόσεχε τὸ παιδάκι μας, γιὰτὶ ἦλθεν ἡ μαθήτριά μου καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως.

Ἐνῶ ἔφρουγεν, ἔστρεψε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της, χρυσίζουσαν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ ἐχάθη ὀπισθεν πυκνοφύλλου ροδονείας, ἀφοῦ ἔστειλε μὲ τὰ μικρὰ χεράκια της, δυὸ ἀκόμη φιλάκια διὰ τὸν σύζυγόν της καὶ τὸ παιδί της.

* * *

Ἰδρωμένη ἡ θεία καὶ κατὰκοπη ἡ ἀδελφή, ἔφθασαν καὶ ἀπὸ τὴν μισανοιγμένην θύρα, βλέπουν τὸν Γεώργιον νὰ φιλῇ τὸ παιδί του.

Ἡ γραία κόρη ἐσπόγγισε τὸν λευκὸν ἐκ τῆς ὀρυζοκόνεως ἰδρώτα, προσποιουμένη ὅτι σπογγίζει τὰ δάκρυα καὶ εἶπε·

— Ἀχ, τὸ θερὸν τὸ ἀνήμερον, τὴ σκύλλα τὴν ἀπιστη, ὅταν εἶχε, ἦτο καλὸς καὶ τώρα... τὸν δίνει νὰ φυλάγῃ τὸ μωρὸ, γιὰ νὰ σιάζεται ἐκεῖνη ἀντίκρυ ὅτὸν καθρέπτην ἄχ...ἄχ...

— Ἀχ τὸ ἀδελφάκι μου... ἄχ... ἡ καρδιά ραγίζει. Μὰ θὰ σοῦ τὴν κάμω τὴν ἀσυνεῖδητη!!!

... Ἀκουσε, πιάνο παίζει· καρδιά ἄπονη...

— Ἀ, ἡ θεία Μαρίνα καὶ ἡ Ξανθήπη!!! Πῶς τὸ ἀπεφασίσατε... εἶπεν ὁ Γεώργιος πλησιάζων αὐτάς.

— Ἠλθαμε νὰ σὲ ὀδοῦμε.

— Ἐκάματε πολὺ καλὰ. Καθῆστε· τώρα θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ Ἐλίζα μου.

— Ἡ Ἐλίζα του (·)

— Βλέπετε, θεία, τί ὠραία κόρη ποῦ ἔχω;

— Ἀλήθεια ὠραῖο κοριτσάκι.

— Ἀπαράλακτο, ἡ Ἐλίζα μου.

— Ἡ Ἐλίζα του (·)

— Ποιὸς παίζει πιάνο; εἶπεν ἡ γραία κόρη, λικνίζουσα τὴν μικρὰν μεταξὺ τῶν βραχιόνων της.

— Ἀχ, θεία, ἡ γυναῖκά μου...

— Ἀχ, λέγε, ἐλεύθερα... ἡμεῖς ἤλθαμε γιὰτὶ σὲ πονοῦμε... λέγε, ξέναις δὲν εἶμασθε· θεὸς καὶ ἀδελφὴ· ἀνοιξε τὴν καρδιά σου.

Ὁ Γεώργιος ἔκλαυσε καὶ ἡ γραία κόρη ἐξηκολούθει νὰ προσποιῇται, ὅτι κλαίει.

— Σήμερον εἶμαι ὀλιγώτερον δυστυχής. Ἐνόμισα, ὅτι ὅλοι θὰ μὲ ἀρνηθοῦν ὅτῃ δυστυχία μου... σὺς εὐχарιστῶ ποῦ ἤλθατε.

— Πᾶ, τί λόγος. τὸ αἶμα νερὸ δὲν γίνεται.

— Ἀχ, ἀνὸς Θεὸς μοῦ ἔδωκε τὴν καταστροφὴν αὐτὴν τὴν οἰκονομικὴν, μ' ἔδωκε ὅμως ἓνα ἄγγελον ὡς σύζυγον... Ἡ Ἐλίζα εἶναι σωστὸς ἄγγελος. Ἐκεῖνη παίζει πιάνο, ἀδελφὴ

μου. "Αλλοτε ἡ μουσική της ἡ ἁρμονική μ' ἔτερπε καὶ πολλὰς φορὰς ἀπεκοιμήθηκα εἰς τὰ γόνατά της μὲ τὰ γλυκὰ τραγούδια της, τώρα οἱ καιροὶ ἥλλαξαν· ἡ μουσική τῆς συζύγου μου, μὲ συγκινεῖ διπλάσια, διότι μ' ἐνθυμίζει τὴν εὐγενῆ καὶ ὠραίαν ἀφωσίωσίν της... ἡ μουσική τῆς συζύγου μου μᾶς τρέφει. Ἐχει μαθητρίδας καὶ δίδει εἰς αὐτάς μαθήματα μουσικῆς, χωρὶς νὰ λησμονῇ καὶ τὰ οἰκιακὰ καθήκοντά της. Χωρὶς αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἔπρεπε ν' αὐτοκτονήσω.

Τώρα ἔγραψε στὴν Κέρκυρα...

— Στὴν Κέρκυρα...

— Ναί, εἰς ἓνα θεῖόν της, διὰ νὰ μὲ παραλάβῃ πλησίον του, εἰς τὰς ἰδικὰς του ἐργασίας καὶ ἐλπίζει νὰ περάσουν γρήγορα αἱ κακαὶ ἡμέραι. Βλέπετε; ἐτελείωσε τώρα τὸ μάθημά της καὶ τρέχει μὲ τὸ ποτιστήριό της νὰ περιποιηθῇ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου. Θεσχυρὸς μοναχός.

* *

Ἐνῶ ἀνεχώρουν, ἡ θεία Μαρίνα, εἶπεν, εἰς τὴν ἀνεψιάν.

— Τὰ εἶδες; ψεύτικος λόγος δὲν βγαίνει. Κάμνει ἀλεπουδιὰς... γὰρ νὰ τὸν κουβαλήσῃ μὴ στὴν Κέρκυρα, κ' ὕστερα...

Γ. Γ. Ὡ ἀνθρωπότης! διατί πιστεύουσα ἀβασανίστως εἰς τὴν κακίαν δυσπιστεῖς εἰς τὴν ἀρετήν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΔΩΡΟΝ

Ἐπ' ἐσχάτων τὸ ἐκδοτικὸν κατὰστημα Calman Levy ἐν Παρίσις ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν κοινὸν τίτλον «Cadeau de Noces» τρία διηγήματα, γαλλιστὶ ἐννοεῖται, τοῦ ἡμετέρου Κου Ψυχάρη, τῶν ὁποίων τὰ δύο τελευταῖα «L'etranger» καὶ «Jalousie» ἐδημοσιεύθησαν τὸ πρῶτον ἐλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ Ἑστίᾳ (Ὁ μουσαφίρης—Ζούλια·) τὸ βιβλίον ἀφιερῶν ὁ πολὺς συγγραφεὺς εἰς τὸν σοφὸν κριτικὸν Anatole France διὰ προλόγου μεστοῦ ὀξείας, ἀληθοῦς καὶ ὑψηλῆς παρατηρητικότητος ἐπὶ τοῦ θέματος τὸ ὅποιον σπουδάζει εἰς τὰ διηγήματα ταῦτα· καὶ τὸ θέμα τοῦτο εἶναι «ὁ ἔρως τῶν νέων ἐλλήνων»· εἰς τὴν λεπτεπίλεπτον ἀποψίλῳ τῷ ἔρωτος παρὰ τοῖς ἄκρως πεπολιτισμένοις ἀντιθέτων τὸν καθ' ἡμᾶς ἔρωτα, γράφει: «Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι ἄνθρωποι πολὺ λεπτοί· ἔχουσιν αἰσθήματα ἀκέραια· κατὰ βλάβος πιστεύω ὅτι οὐδεμίαν διάκρισιν ποιοῦνται μεταξὺ τοῦ ὕλικου ἔρωτος καὶ τοῦ ἄλλου ἔρωτος· ἕνεκα τοῦ ὁποίου παραμένουσιν ἀγνότατοι ἄς τοὺς ἀφήσωμεν τοιούτους. Ἀγαπῶσι· δὲν γνωρίζουν νὰ λέγουν ἄλλο τι. Τὸ πάθος, τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ πάθος, τὸ πάθος πάντοτε εἶναι τῆς ζωῆς τῶν ὁ νόμος. Ἀφ' οὗτο ἀγαπήσουν δὲν ὑπάρχει πλέον τὸ ἐλάχιστον μῦρον ἐν αὐτοῖς τὸ ὅποιον νὰ μὴν εἶναι ἔρωτος· εἶναι ἐπίσης πολὺ λυρικοὶ καὶ τὸν λυρισμὸν τοῦτον σέβομαι. Δὲν ἔχω ἐφεύρη οὐδένα ἐκ τῶν ἐξῆς τύπων. Θὰ τοὺς ἀπαντήσετε εἰς ἕκαστον βῆμα παρ' αὐτοῖς». Τὸ ὅρος τοῦ κύριου Ψυχάρη, διὰ τοῦ ὁποίου ἐφιλοτέχνησε μὲ τόσην περιπάθειαν τὴν «Ἀγάπην» καὶ πλείονας ἄλλας σελίδας τοῦ «Ταξιδίου του», καθὼς ὀρθῶς παρετήρησεν ἡδὴ ὁ κ. Ροίδης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπακριβῶς πεζὸς λόγος· τὸ αἶσθημα καὶ ὁ λυρισμὸς, τῶν φράσεων τὸ ἀσύνδετον,